N:o 6 - 1939

Voittaja kast.

LUO LIPPUJEN!

JUSSI PYY

puhuttelee kommunisteja.

Jussi: No joko se maailmanvallankumous kohta alkaa?

Ens. kommunisti: Kunhan kansanrintamataktiikalla ensin saamme porvarit luottamaan meihin, niin sitten me teemme niitten kanssa lopputilin...

Toinen kommunisti: Ja annamme myös Tannerille lähtöpassin!

Jussi: Mutta eikö hän ole punainen työväen johtaja?

Ensimmäinen kommunisti: Mitä vielä! Hän on täysi porvari samoin kuin Sasu Punanenkin. Ei työläisten järjestöväki heihin luota!

Jussi: Ketä teikäläiset ensi vaaleissa äänestävät?

Toinen kommunisti: Pääasiassa sosialidemokraatteja, mutta muutamissa piireissä myöskin edistystä, pienviljelijöitä ja kansanpuoluetta.

Jussi: Taitaa olla työskentelynne vaikeata, kun teillä ei ole edes miehiä eduskunnassa?

Ensimmäinen kommunisti: Onhan meillä omia kansanedustajia, kuten toverit Cay S. ja Mauri-tohtori.

Jussi: Onko tämä työläistalonpoikainen hallitus hoitanut hyvin työväen asiaa mielestänne?

Toinen kommunisti: Mitä vielä! Mutta kunhan meidän vuoromme tulee...

Jussi: Teidän vuoronne ei tule koskaan, muistakaa se! Ja kansanrintamakin kaatuu aikanaan omiin verkkoihinsa. Ja silloin työväestökin tulee kansalliseksi ja isänmaalliseksi.

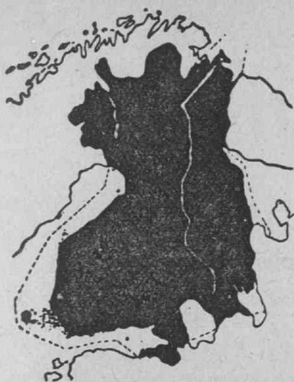
POLIITTINEN TIETOPELI.

1. Minä päivänä kansalliset valtasivat Madridin?
2. Milloin Suomi tunnusti kansallisen Espanjan de jure?
3. Kuka on entinen Tshekkoslovakian presidentti?
4. Mikä on "idän suuri demokratia"?
5. Kuka ulkolainen ministeri Suomessa äsken vieraili?
6. Miksi ryssän ja Suomen väliset kauppaneuvottelut katkesivat?
7. Mikä on Hels. Sanomain Eeron oikea nimi?
8. Mitä maalaisliiton ohjelmassa sanotaan ruotsinkielen opetuksesta oppikouluissamme?
9. Miten maalaisliittolainen Uuno Hannula nimitti suomalaisuustaistelijoita?
10. Kuka on armeijamme yleisesikunnan päällikkö.
11. Paljonko suunnitellaan myönnettäväksi valtion varoja Puna-Espanjan lasten avustamiseksi?
12. Mihin marxilaistemme uusi "maanpuolustusohjelma" lähinnä tähtää?
13. Kuka on "Ilkan" päätoimittaja?
14. Kuka arvosteltiin ansioituneimmaksi kansalaiseksi viimeisen Valkoisen Ruusun Ritarikunnan merkkien jaon yhteydessä?
15. Miten virallinen Suomi suhtautui Karjalan vapaustaisteluun?

(Vastaukset "Laukauksia"-osastossa)

PÄIVÄN KUVA.

Luo lippujen!

HELSINKI, KANSAKOULUK. 8 PUHELIN 35316

N:o 6. Päätoimittaja: VILJO LIUS 14. 4. 1939

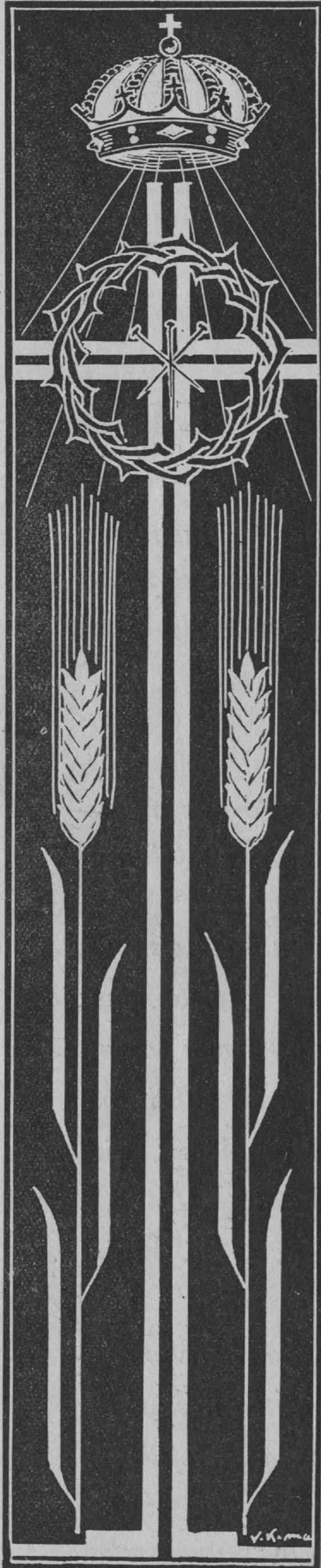
Kannasta linnoittamaan!

Akateeminen Karjala-Seura on tehnyt isänmaamme puolustuksen kannalta katsoen arvaamattoman tärkeän alotteen tarjoamalla 5000 vapaaehtoista nuorta miestä Karjalan kannaksen linnoitustöihin ensi kesäksi.

Kuten päivälehdissä on kerrottu, on puolustusministeriö suostunut tähän ja ilmoittanut huolehtivansa vapaaehtoisten matkakustannuksista, majoituksesta, muonituksesta sekä suorittavansa myöskin pienen päivärahan, joten voivat vähävaraisemmatkin lähteä mukaan.

Mustapaitanuorisolla oli suunniteltu erittäin laaja leiritoiminta ensi kesäksi. Sitä tullaan kuitenkin huomattavasti supistamaan, mikäli työleirisuunnitelma voidaan kaikessa laajuudessaan toteuttaa, sillä myös mustapaitain velvollisuus on astua niihin vapaaehtoisiin nuorukaisjoukkoihin, jotka marssivat luomaan näitä linnoituksia eivätkä omat leiripäivämme saa olla esteenä. Yksikään ainoa mustapaita poika ilman päteviä syitä ei saa jäädä kotiin silloin, kun isänmaamme turvallisuuden perusedellytyksiä luodaan.

Mehän tiedämme, että nuoret ruumiimme ovat liian heikko suoja isänmaalle, ellei sitä suojaa myös betoni ja teräs, kuten pastori Simojoki lehtemme 4. numerossa tätä asiaa käsitellessään kirjoitti.

Tuskallinen autuus.

„Autuaita ovat ne, joita vanhurskauden tähden vainotaan, sillä heidän on taivasten valtakunta.”

Matt. 5:10.

Ristin varjo lankeaa jokaisen Kristuksen seuraajan elämän ylle. Maailma, joka aina kerskaa suvaitsevaisuudellaan, pystyttää samassa hengenvedossa ristiä Jumalan kansalle. Herodeksen miekka, mikä nousi Kristusta vastaan, on tehnyt tähän päivään mennessä hirvittävän työn eikä ole siitä vielä lakannut. Maailma pysyy maailmana ja vihaa sitä, mikä on Jumalasta syntynyt. Missä Kristus todella elää, siellä häntä vastaan sanotaan. Ja kuitenkin: monen sellaisen majan seinälle missä jo iloitaan luullun vainon tuottamasta autuudesta, saattaa Jumalan käsi piirtää sanat: „Voi teitä, kun kaikki ihmiset puhuvat teistä hyvää.”

Paljon on Suomessa niitä, jotka kärsivät vainoa ja ahdistusta oman mittaamattoman jumalattomuutensa tähden. Vääryys ja sorto on tuottanut hedelmänään vainon ja vihan. Sellaiselle vainotulle ei Kristus sano: „Autuas”, vaan sanoo: „Tee parannus!” Mutta on myös niitä, jotka lähtevät vapisevin sydämin joka aamu työpaikalleen tietoisina siitä, että Kristuksen seuraaminen vie heidät siellä vainon alle. Moni nuori, jonka Kristus sai kiinni, avaa arkana oman kotinsa oven, koska sieltä lyö vastaan Kristusta vihaava henki. Moni vanhus, joka jo nuorena kasvoi kiinni Kristukseen, on tänä päivänä jumalattomien ja röyhkeähenkisten lastensa pilkattavana Kristuksen tähden. Ihmismieli, joka ajaa takaa tämän maailman makeata onnea, säälii heitä, mutta Kristuksen suusta he kuulevat ihmeellisen sanan: „Autuaita olette, kun ihmiset, Ihmisen Pojan tähden, vihaavat teitä ja erottavat teidät yhteydestään ja herjaavat teitä ja hylkäävät nimenne.”

Jumalan kansa on oppinut pelkäämään enemmän maailman kiitosta kuin sen vihaa. Se tietää, että maailman viha ajaa sitä likemmäksi Kristusta. Mutta jos maailma pääsee rakastamaan, niin se rakastaa helvettiin. Vaikka näin on, on kuitenkin aivan eri asia puhua maailman vihasta ja eri asia sitä kantaa. Moni on sen painon alla väsynyt ja ostanut itselleen tuskattoman kadotuksen tien polkemalla tuntonsa äänen kuulumattomiin. Kavahda etsimästä maailman vainoa! Yhtä vain on etsittävä: Kristusta ja hänen vanhurskauttaan. Ja kun sen mukana tulee vaino, antakoon Jumala armonsa, että jaksettaisiin se nöyrin mielin kantaa.

Sinä, joka tätä luet, olet varmaan oppinut aavistamaan, että niillä, joiden kerran on oleva valtakunta, täytyy olla paljon rohkeutta olla pilkattavana. Näin on jo silloin, kun on kysymys tästä maasta, jonka sijaan kerran luodaan uusi maa. Mutta sitä tarvitaan vielä paljon enemmän, kun on kysymys siitä valtakunnasta, jolla ei ole loppua oleva.

Onko sinulla tätä rohkeutta?

Me olemme tällä kohdalla usein suuria raukkoja, mutta emmekö sittenkin rukoile: „Tulkoon sinun valtakuntasi”. Tulkoon minunkin kohdalleni, vaikka sen mukanaan tuoma autuus on lihalle ja verelle tuskallinen.

JUSSI KUOPPALA.

KRISTITTY JA POLITIIKKA.

Suomen kristikansa on viettänyt jälleen hartain mielin pääsiäisjuhlaansa. Kirkot täyttyivät kansasta ja ehtoolispöytiin kumartuivat tuhannet polvet päästäkseen osallisiksi Vapahtajan kuoleman ja ylösnousemuksen voimasta.

Suomen kristikansan olisi kuitenkin hyvä muistaa, että itäisen rajan takana elää kirkko marttyyrikauttansa. Siellä kajastelevat parraikaa vasaran iskut Golgatalta, pääkallon paikalta.

Neuvosto-Venäjällä ei häikäillä keinoja Kristuksen pilkkaamiseksi. Sen organisoitu jumalattomuusjärjestö, *"Taistelevat jumalattomat"*, pukee Vapahtajan kauheampaan pilkkapukuun kuin mitä hän kantoi lähes 2000 vuotta sitten laahustaessaan ristin alla. Sen yli Venäjän levitetyissä julisteissa kuvataan Kristus proletaarien teloituksissa, pappien mässääjäisissä, porttoloissa. Eräässä julisteessa on ehtoollisen irvokas parodia: kaksitoista apostolia imemässä letkuja pitkin "lihaa ja verta" rujosta, vastenmielisestä Kristuksesta. Venäjän huomattavimman sanomalehden *"Pravdan"* mainossivulla seisoo Neitsyt Maria aborttimainosta katsellen ja päivittelee: "Oh, olisinpa minä aikanani tiennyt tuosta".

Tällaiset kuvaukset herättävät meissä suorastaan fyysillistäkin pahoinvointia. — Mutta se olisikin meille hempeän ajan kristityille tarpeellista tänä aikana, jolloin Neuvostoliittoa suosittelee yksin Canterburyn arkkipiispa liittolaiseksi taistelussa saksalaista imperialismia vastaan. Se on myöskin niille tarpeellista, jotka elävät siinä hurskaassa luulossa, ettei kristikansan tarvitse ottaa aktiivisesti osaa nykyiseen henkien taisteluun. Sillä vaikkei jumalattomuuspropoganda ilmenekään meillä yllämainitunlaisissa räikeissä muodoissa on huomioon otettava, että sama komintern työskentelee meidänkin maassamme vaikkakin toisissa muodoissa. Kun kominternin kongressissa Moskovassa 1935 hyväksyttiin n.s. Dimitrowin uusi taktiikka, jonka mukaan maailman kommunistien on kannatettava n.s. *kansanrintamia* ja pyrittävä niihin, niin tässä kongressissa nimenomaan suomalaiset kommunistit todistivat, että juuri tuo taktiikka oli osoittautunut menestykselliseksi Suomessa. Ja tämä taktiikka on niin erinomaisen vaarallista senvuoksi, että se pukeutuu usein melko viattomiin muotoihin, mutta saa tukea n.s. vapaamieliseltä porvaristolta m.m. siinä, että se on kaivamassa pois pohjaa uskonnonopetukselta kouluissa kuten viime ajan koulusuunnitelmista on käynyt ilmi.

En voi olla pitämättä vaarallisena sitä käsitystä, joka vallitsee monissa kristillisissäkin piireissä, että kristittyjen olisi tyyten jätettävä poliittinen taistelukenttä vastustajilleen eikä kajottava valtiollisiin ja yhteiskunnallisiin kysymyksiin. Jos kristinusko tehdään siinä mielessä transcendenttiseksi, että sen tarkoitus on vain iäisyyden porttien tuolla puolella, niin miten voidaan selittää Vapahtajan vaatimus, että Herran kansan on oltava *"suolana"* ja *"valona"* ihmisten keskellä. Jo Vanhan Testamentin profeetat Jumalalta saamansa valon avulla taistelivat aikansa valtiollisia ja yhteiskunnallisia epäkohtia vastaan ja saivat juuri senvuoksi kärsiä vainoa ja vihaa. Muistakaamme sellaiset miehet kuin *Miika, Aamos, Jeremia ja Jesaja.* Ja vaikka myöntääkin sen, että marttyyrikirkko kärsi ennenkaikkea Kristuksen tunnustamisen tähden niin saivat Rooman vallan aikaiset kristittyjen vainot valtavat mittasuhteensa suurelta osalta puhtaasti poliittisista syistä.

Olen vakuutettu siitä, ettei n.s. kristillinen pasifismi, joka esiintyy täydellisenä passiivisuutena nykyajan poliittiseen taisteluun nähden kykene menestyksellisesti taistelemaan organisoitua jumalattomuutta vastaan. Ei riitä se, että me sanomme, että "hyvä" pääsee aina voitolle omalla painollaankin. Tällä en tarkoita sitä, että kirkon ja kristillisyyden on kokonaisuudessaan heittäydyttävä poliittiseen taisteluun. Ei, kristityn isänmaa on ennenkaikkea ylhäällä ja hänen on samottava sinne jättäen maailman "katoovan humun". Mutta kirkon ja kristikansan velvollisuus on sanoa totuuden lahjomaton sana joka aikana kaikista elävän elämän ilmiöistä ympärillänsä seurasi siitä mitä tahansa. Sen on edustajiensa kautta osallistuttava myös valtiolliseen ja yhteiskunnalliseen taisteluun joka aika. Mielestäni ovat paikallaan ne sanat, jotka tohtori Paavo Virkkunen sanoo synodaaliväitöskirjassaan vuodelta 1937: Valtio, ollen ihmisten elämän erityinen muoto tässä synnin maailmassa, voi nimenomaan vallankäytön omistajana ja yksinoikeutettuna käyttämään väkivaltaa antaa sijaa *daimoonisille* (saatanallisille, huom. allekirj.) voimille. — Valtio ei ole vanhurskauden herra, vaan sen käskyläinen. Kristitty ei voi tunnustaa mitään toista korkeinta auktoriteettia kuin yksin Jumalan". Ja eräs toinen huomattava kirkonmies sanoo:: *"Kristityllä on oikeus sanoa arvostelunsa kaikesta. Ainoastaan Jumalalle on hän vastuullinen teoistaan."*

Jos aikamme kristillisyys jättää myös tässä mielessä pois "politiikan", saa se jättää ennenpitkää myös maapallon.

Puhumattakaan marxilaisesta puolueestamme on osaksi myös keskuspuolueittemme taholta omaksuttu se kanta, ettei kirkolla saisi olla sananvaltaa valtion asioissa. Niinpä Artturi Leinonen määritteli maalaisliiton Viipurin puoluekokouksessa puolueen kannaksi m.m. seuraavaa: *"Samoin katsottiin valtioelämä omaksi maalliseksi kokonaisuudekseen, joissa ei kirkolla tarvitse olla sananvaltaa."* Ankarasti on sillä taholla arvosteltu myös niitä kirkon palvelijoita, jotka julkisessa elämässä ovat ottaneet osaa taisteluun nykyhetken marxilaisuutta vastaan. En voi olla ihmettelemättä tätä maalaisliiton kantaa. Arvostelihan puolueen perustaja *Santeri Alkio* kirkkoa juuri senvuoksi, ettei se omasta mukavuudenhalustaan ryhtynyt taisteluun marxilaisuutta vastaan, vaan salli sen valloittaa Suomen työväestön sielun, jonka seurauksena olivat sitten 1918 onnettomat tapaukset. V. 1919 ilmestyneessä kirjassaan *"Ihminen ja kansalainen"* valitti hän haikeasti sitä, että kirkko oli pyrkinyt

NUIJAMIESTEN NIMEEN

Ylvään levollisesti, järkkymättömästi — *Onni Karte -38.*

poco al-lar-gan-do

(Sanat: Paavo Hynynen.)

Te nuorukaiset, nimeen nuijamiesten
nyt talven pakkasyössä vannokaa:
Niin kauan kuin lyö revontulten liekki
ei Pohjolassa orjaa olla saa!

Niin kauan kuin lyö revontulten liekki
ei pohjalainen väisty paikaltaan;
ja viime säde kuolleest' auringosta
viel' löytää vapahana Pohjanmaan.

vetäytymään syrjään koko yhteiskunnalliselta taistelukentältä ja siten jättänyt "sekä oikealla, että vasemmalla johtavan aseman materialismiin kallistuville oman edun periaatteille." Vaikkakaan en voi läheskään hyväksyä Alkiota kirkon arvostelijana on tässä yhtä ja toista huomioonotettavaa meidän aikamme maalaisliitolla. Senvuoksi vielä yksi Alkion lause kirkosta: "Tämä vanha siveydenlakien vartiosto on kätkeytynyt omaan kuoreensa ja antanut yhteiskunnallisten myrskyjen vapaasti mellastaa kirkon seinien ulkopuolella. Yhtenä syynä tähän kirkon erakoitumiseen on ollut kirkon taisteluhaluttomuus."

Tässä eräitä ajatuksia nykyhetken polttavasta kysymyksestä, kristityn suhteesta politiikkaan. Ehkä se antaa joillekin eräitä viitteitä tämän kysymyksen omakohtaiseksi ratkaisemiseksi, vaikka myönnänkin, että esittämäni väitteet ovat laadultaan ulkokohtaisia. Yhden kirjoituksen puitteissa ei ole ollut mahdollisuutta käsitellä kysymyksen sisäistä, *hengellistä*, puolta. Kuitenkin juuri sillä on oleva kirkon ja kristillisyyden painopiste ja senvuoksi ratkaiseva merkitys.

Helsingissä, huhtikuussa 1939.

Elias Simojoki.

VAALIEN LÄHESTYESSÄ.

Sosialidemokraattisen puolueen viime eduskuntavaaleissa saavuttama voitto oli osoituksena monesta enteellisestä seikasta. Kehitys, joka isänmaallisten kansalaisryhmien vuoden 1930 vaaleissa suorittaman voimanponnistuksen jälkeen tapahtui, oli hitaasti, mutta johdonmukaisesti kulkenut kohti marxilaisuuden voimistumista ja valtaa. Jo ennen viime vaaleja oli selviä todistuksia siitä, että kehitys ei tulisi pysähtymään vain sosialidemokratiaan, vaan julkisesta elämästä poistyönnetty kommunismi tulisi vielä nostamaan päänsä uudestaan. Keväällä 1936 nostettiin sosialidemokraattien äärimmäisen siiven taholta taisteluhuuto: ei ole julistettava rikolliseksi sellaista, mikä ei rikollista ole, ja tällä tarkoitettiin maanpetoksellista kommunismia. Vaalit näyttivät, että taisteluhuutoa ei oltu turhaan kohotettu.

Sosialidemokraattinen puolue saavutti näet vaalivoittonsa maaseudulla yleisesti tapahtuneesta äänimäärän vähentymisestä huolimatta — sellaisilla seuduilla tapahtuneen äänimäärän lisäyksen ansiosta, joissa kommunisteilla ennestään oli tunnetusti ollut vahva jalansija.

Nykyisen sosialidemokraattisen eduskuntaryhmän radikaalisimmat ainekset on niin ollen myöskin selvästi valittu eduskuntaan kommunististen äänestäjämassojen voimalla, siinä on tosiasia, josta ei päästä yli eikä ympäri. Päämäärä, johon nämä piirit pyrkivät, on ilmeinen. Ne tuntosarvet, jotka kommunismilla ennen Lapuan liikkeen aikaa oli valtakunnan tärkeimmillä paikoilla, aiotaan jälleen asettaa paikoilleen. Nykyisen järjestelmämme aikana ei ole lupa epäillä kansanedustajaa nimenomaisista kommunistisista taipumuksista, joten en sitä tässä tee. Sensijaan viittaan eräisiin aloitteisiin, jotka sellaisinaan ja toistaiseksi vielä hylättyinäkin ovat tarpeeksi hyvänä varoituksena. Ed. *Sundström* teki syksyllä 1936 aloitteen, jonka tarkoituksena oli poistaa se vaalikelpoisuuden rajoitus, joka on voimassa maanpetoksellisesta toiminnasta tuomituille. S. Sosialidemokraatti huudahti ihastuneena tästä aloitteesta: pois kommunistipykälät perustuslaista. Kommunistivankien etuoikeuksia koskeva asia on myös tuoreessa muistissa, kaatuihan sen yhteydessä Kivimäen hallitus. Ruotsinkieliseltä radikaaliselta taholta tuotiin silloin julki käsitys, että oltiin muka vääntämässä kehityksen pyörää taaksepäin, kun ei kommunistista toimintaa — siis tosiasiassa maanpetosta — tunnustettu "tavallisia" rikoksia lievemmäksi. Ja marxilaisedustaja Komu selitti avomielisesti, että kommunistien luonnollisesti täytyy toimia salassa, kun ei heidän sallita vapaasti toimia.

Mainitaksemme tuoreimman esimerkin tämän tyylisestä eduskuntatoiminnasta: ed. *Sergeliuksen* aloite, joka olisi säätänyt, että kansanedustaja voidaan panna syytteeseen maanpetoksesta vain, mikäli 5/6 enemmistö eduskunnan jäsenistä syytteen hyväksyy. Nykyisin tarvitaan vain yksinkertainen enemmistö. Jos aloite olisi tullut hyväksytyksi — ja hylkääminen tapahtui sangen pienin enemmistöin — olisi tasoitettu tietä niille voimille, jotka kommunistiset äänestäjämassat vieraan vallan tunnuslonkeroina yrittävät työntää valtiolliseen elämäämme.

Mutta vaikka tämä viimeisin yritys tällä kertaa tulikin torjutuksi, ei ole syytä laskeutua laakereille lepäämään. Viime vaalit loivat porvarien tuen varassa toimivan vahvasti punavoittoisen kansanrintaman. Ensi vaalit voivat, jos pahimmin käy, luoda marxilaisen enemmistön — ainakin ruotsalaisen vasemmiston avustamana — jonka pyrkimyksistä ei voi olla epäselvyyttä. Kehitys kohti kommunismia astuisi silloin aimo askeleen eteenpäin. Turun hovioikeuden kommunistijuttu osoittaa, miten ankara vaara on ja totisesti sokea on se, joka ei tilannetta käsitä. Kesän vaaleissa eivät kommunistit ehkä enää tyydykkään myötäillen avustamaan joitakin haihattelevia idealisteja, vaan he vaativat jo eduskuntaan puhtaasti omia miehiään, jotka eivät kaihda värinsä täydellistä ilmaisemista. Marxilaisen enemmistön olemassaolo voi silloin nykyisenkin lainsäädännön puitteissa estää tällaisten provokaattorien syytteeseen panon.

Aika alkaa siksi olla kypsä perinpohjaiseen puhdistukseen valtiollisessa elämässämme. Kommunismin pesiytyminen eduskuntaan on päättävästi torjuttava!

Olavi Linnus.

HÄKÄMYRKYTYS.

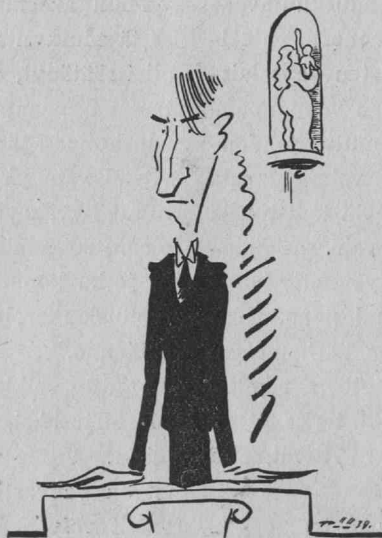
(Eräässä sosialistisessa lehdessä olleen uutisen mukaan.)

Täällä häkään kuolleena tavattiin
tänä aamuna vaimo eräs.
Meni illalla terveenä nukkumaan,
mutta aamulla kuolleena heräs.

Jälleen esimerkki siitä,
kuinka yhteiskunta
työntää pellit kiinni,
kun köyhä vetää unta.

Totuuden sanoja Kansainliitosta.

Eduskunnan äskeisessä kansainliittokeskustelussa käytti puheenvuoron myöskin omaperäisistä, puolueensa suunnasta jyrkästi poikkeavista ja usein oikeaan osuneista sanoistaan tunnettu marxilainen kansanedustaja Rh S v e n t o antaen kansainliiton synnystä ja tarkoituksista hyvin kuvaavan selostuksen.. — Julkaisemme otteita tästä puheenvuorosta :

”Herra puhemies! — Esilläoleva asia, niin kuin te varsin hyvin ymmärrätte, on sen luontoinen, että se vaatii puheenaolevan reformin yhteydessä sellaisten yleispoliittisten kysymysten osittaista käsittelyä, joiden valossa selviää parhaiten hallituksen esityksen merkitys. Hallituksen esitys Kansainliiton peruskirjan erottamisesta Versaillesin sopimuksesta ansaitsee eduskunnan huomiota monessakin suhteessa, *vaikka tuo uudistus tuleekin siinä määrin myöhästyneenä, ettei oikein tiedä, miten tässä tapauksessa sanoisi: parempi myöhään kuin ei koskaan, vaiko: parempi ei koskaan kuin näin myöhään.* Kansainliiton peruskirjan kuuluminen Versaillesin sopimukseen sen erottamattomana osana paljasti jo heti alussa voittajavaltioiden ulkopoliittiset tarkoitusperät. Jokainen valistunut ja puolueeton tarkkailija on voinut jo 20 vuotta sitten selvästi käsittää, *että Kansainliitto sen hyvästä peruskirjasta huolimatta oli kutsuttu palvelemaan voittajavaltain etuja sekä esiintymään kansainvälisessä politiikassa niitten toimeenpanevana elimenä.*

— — —

Kansainliiton päätehtävänä todellisuudessa ei ollut niinkuin peruskirja edellytti, maailman rauhan rakentaminen, yleinen aseista riisuminen ja luonnonrikkauksien järkiperäinen jakaminen taloudellisen tasapainon aikaansaamiseksi maailmanmarkkinoilla, *vaan päinvastoin voitettujen maiden pitäminen alennustilassa, niiden yksipuolinen aseistariisuminen, niiden finanssitaloudellisen kehityksen rajoittaminen, niiden poliittisten oikeuksien supistaminen sekä niiltä pois siirtyneiden siirtomaiden eksploatoiminen Kansainliiton mandaattijärjestelmän avulla.* Että voittajavaltiot eivät 20 vuotta sitten pystyneet osoittamaan sen suurempaa kaukonäköisyyttä, eivätkä olleet kansainvälisen tilanteen herroina kuin verrattain lyhyen hetken uuden ajan historiassa, sen todistavat meille parhaiten viime vuosien ja varsinkin viime päivien traagilliset opetukset kansainvälisessä elämässä. 20 vuotta on Geneven isäntäväki voimakkaista ja oikeudenmukaisista vastalauseista ja hyvistä neuvoista huolimatta itsepintaisesti pitänyt kiinni siitä peruskirjan hengen kanssa ristiriidassa olevasta periaatteesta, että kansainliittosopimuksen on kuuluttava Versaillesin pakkosopimukseen sen jakamattomana osana. Demokraattiselle Saksalle ententevaltiot ja Kansainliitto eivät ole tahtoneet pitkien vuosien kuluessa antaa mitään. Kaksikymmentä vuotta on Geneven isännistö de facto omistanut niitä siirtomaita, jotka joutuivat Kansainliiton myötävaikutuksella väärien isäntien käsiin, sillä tunnettua on, että Kansainliiton mandaattioikeus ei edellyttänyt voittajavaltioiden omistusoikeutta holhouksenalaisiin saksalaisiin ja turkkilaisiin siirtomaihin. 20 vuotta jatkui sanottujen siirtomaiden hallinnassa oikeudellinen, poliittinen ja moraalinen ristiriita, koska asianomaisten taholta on koetettu soveltaa yhteen ideologisesti täysin soveltumattomia periaatteita kansojen itsemääräämisoikeutta, Kansainliiton mandaattioikeutta ja vieraiden siirtomaiden jakamista voittajavaltioiden kesken. Ja koska näitä vastakkaisia periaatteita oli mahdotonta sulattaa yhteen, jäi käytännöllisenä tuloksena vain kolmas alternatiivi, joka tiesi voittajavaltojen hyväkseen käyttöä niitten siirtomaiden alueilla, joista nyt niin paljon puhutaan suurvaltojen diplomaattisissa piireissä. Jos se reformi, josta hallituksen esityksessä on kysymys, olisi tullut tehdyksi sanokaamme vaikkapa 10 vuotta aikaisemmin, niin se saattaisi ehkä huomattavasti helpottaa useita kansainvälisiä ratkaisuja ainakin oikeudelliselta kannalta. Siirtomaakysymys, joka nyt on niin peloittavalla tavalla päiväjärjestyksessä, olisi ehkä silloin voinut joutua sellaiseen kehitysasteeseen, joka sallisi tämän tärkeän kansainvälisen ratkaisun tapahtuvan vähemmän kivulloisia menettelytapoja käyttämällä.

SINIMUSTAN SIVALLUKSIA

He aikovat laatia "tasavallan suojelulain".

Mutta *mitä* he tahtovat tällä lailla suojella? — Tasavaltaa, joka merkitsee samaa kuin "kansanvalta", sanotaan. Mutta kansalla ei ole valtaa, sillä se kuuluu puolueille ja niistäkin vain eräille harvoille. Ja puolueitten suunnan taas määräävät puoluediktaattorit, joten nyt suunnitteilla oleva laki on tarkoitettu *näitten henkilökohtaista asemaa suojelemaan.*

Puoluediktaattoreista ainakin herrat Kekkonen, Niukkanen ja Cajander luulevat, että heillä jokaisella on jotain valtaa, mutta tuollainen luulo on vain unta, sillä valta on todellisuudessa jo nyt Tannerin takataskussa. Juuri sitä "tasavaltaa" suojelemaan tätä lakia loppujen lopuksi aiotaan laatia.

Edelleen tämä poikkeuslaki on tarkoitettu suojelemaan marxilaisuutta — tämän vuosisadan kirousta. — Avoin kansainvälisyys, vapaussodassa saavutettujen arvojen halveksunta, uskonnon viha ja puolustuslaitoksen salakavala bolshevistisointi, kaikki nämä halutaan julistaa koskemattomiksi.

Ja *miltä* "tasavaltaa" tahdotaan nyt suojella?

Isänmaallisen kansanliikkeen toiminnalta, sanoo herra Kekkonen. — Mikä on ollut se erikoisen "rikollinen" piirre, johon esim. valtionsyyttäjä on joutunut kiinnittämään huomiota?

Koululaisten politikoiminen! — Johdonmukainen ajattelu vie meidät siihen loppupäätelmään, että "tasavallan suojelulaki" on tarkoitettu suojelemaan "tasavaltaa" — *koululaisten "rikolliselta kiihoitukselta"!* .

Edelleen tahdotaan näin väkivaltaisesti tukahduttaa maanpuolustustahdon lietsominen, heimoasiain ajaminen, suomalaisuuden julistus, koska nämä ovat olleet IKL:n työn tunnusomaisimpia piirteitä.

Olkaa hyvä! Painakoon eduskuntakin tämän suojelulain alle oman punaisen sormenjälkensä!

On vain hieman koomillista, että samanaikaisesti kun ulkopoliittinen tilanne on sellainen, että se voi milloin tahansa puhjeta suursodaksi, jolloin oma kansamme on melkein avuton vihollisen hyökätessä ja jolloin jokainen muu kansa tahtoo varustautua ottamaan pahat päivät vastaan, on meidän arvoisalla hallituksellamme ja eritoten sen herra sisäministerillä vain yksi suuri päämäärä: *IKL:n lakkauttaminen!*

On siinä *"elämäntehtävä"!*

★

Pari sanaa vakavasta asiasta: Espanjassa ovat tykit vaienneet ja sotilaat palaavat arkisen työn ääreen.

Kaikki eivät kuitenkaan palaa. Kuten ei esimerkiksi sekään nuori suomalainen — Koristo nimeltään — joka pari vuotta sitten ilmestyi lehtemme toimistoon ja ilmoitti yrittävänsä Francon armeijaan ja pyysi saada toimia kirjeenvaihtajanamme. Hän pääsi perille, mutta ei koskaan palannut eikä ehtinyt riviäkään lehteemme kirjoittaa. Maannee jassain raadellun taistelukentän mullassa falangistitoveriensa vieressä Espanjan kansan vapauden lunnaana.

On oikein, että suomalaista verta vuotaa kaikkialla, missä taistellaan oikeuden, totuuden ja vapauden puolesta.

Sinimusta.

Jos pitää paikkansa yhteiskunnallinen teoria, että ihminen suuressa määrin riippuu sekä ympäristöstään että olosuhteista, niin mielestäni yhtä oikean pitäisi olla tämän opin sovelluttaminen eri valtioihin kansainvälisessä elämässä. Saksa varmastikaan ei olisi sellainen kuin se nyt on, jolleivät sen voittajat samoin kuin suuri osa kansainliittopolitiikasta olisi ollut sellaista kuin ne puolestaan ovat olleet. Monet kielteiset ilmiöt, joita valtioiden epäluotettava ulkopolitiikka osoittaa, ovat sen pakollisen avioliiton lapsia, jossa Versaillesin sopimus ja kansainliiton peruskirja näyttelivät 20 vuoden aikana onnettoman avioparin traagillista osaa.

— — —

Herra puhemies! Tilanne maailmassa on jo sellainen, että eduskunnan pitäisi saada tilaisuus suorittaa tyhjentävä ulkopoliittinen keskustelu sekä määritellä Suomen kanta moneen vielä ratkaisemattomaan kysymykseen. Ahvenanmaan kysymyksen juoksu paikallaan ei saisi minun mielestäni olla esteenä yleiselle keskustelulle eduskunnassa, koska tämä kysymys, niin tärkeä kuin se meille ja naapurille onkin, ei sittenkään hallitse niitä suuria kysymyksiä, joita nyt pohditaan maailmassa, vaan päinvastoin on itse eräistä suurista probleemeista riippuvainen.

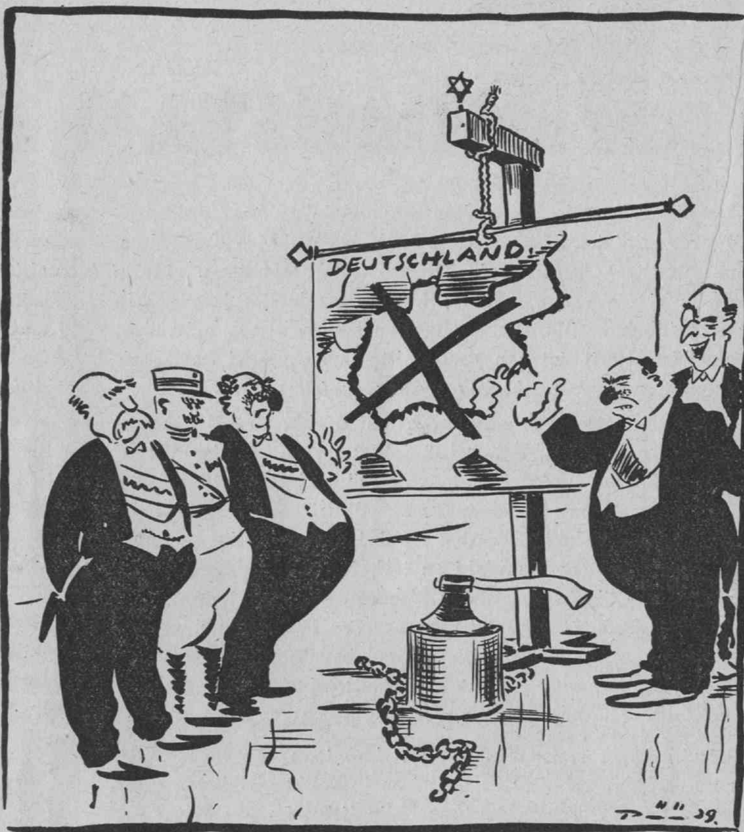
Kommunistien perintö.

Korkeimman hallinto-oikeuden Jalasjärven työväenyhdistyksen lahjaveroasiassa antamassa päätöksessä sanotaan m.m., että Jalasjärven lakkautetun kommunistiyhdistyksen ja Jalasjärven sosialidemokraattisen työväenyhdistyksen jäsenet ovat *samoja henkilöitä.* Näin on varmasti kaikkialla maassa. Sosialidemokraattinen puolue ei ole saanut vain kommunistiyhdistysten varoja, vaan myöskin niitten aatteellisen perinnön hoidettavakseen.

Tämä selvä todistus ei ole kuitenkaan antanut sisäasiainministerille aihetta ryhtyä sosialidemokraattisia yhdistyksiä lakkauttelemaan. Jos hän niin tekisi, silloin olisi "demokratian itsepuolustuksella" sekä laillinen että moraalinen oikeutus.

Valheen konferenssi.

Versaillesin rauhassa tehtyjen vääryyksien yhä antaessa puheenaihetta julkaisemme seuraavassa lyhennysotteen erästä *Hans Hauptmannin* näitä rauhanneuvotteluja koskevasta satiirisesta kuvauksesta. Muutamat rauhanneuvottelujen keskeisimmistä henkilöistä — Clemenceau (kansleri), marsalkka Foch, Poincare, Briand, eversti Mandel-House, Baruch, P. Morgan ja lordi Grey keskustelevat n.s. Wilssonin pykälistä ja Saksalle asetettavista ehdoista. — Kuvaus on hyvin sattuva ja ilmenee siitä, millaisilla valheen ja hillittömän saaliinhimon sanelemilla perusteilla rauha laadittiin.

Marsalkka Foch: Saksalaislurjusten täydellinen aseistariisuminen! Täydellinen! Aseteollisuuden täydellinen hävittäminen. Koko sotalaivaston luovutus. Kaikkien linnoitusten ja linnakkeiden hajoitus maan tasalle. Ilmalaivojen rakentamiselle mitä ankarin kielto, Elsas-Lothringin, Reinin- ja Saarinmaan, Pfalzin, Itä-Preussin maakunnan, Pommerin, Schlesian, Schleswig-Holsteinin luovutus!

Mandel-House: Anteeksi, herra marsalkka, *presidentti Wilson julistuksessaan ...*

Marsalkka Foch: Minä en siitä ollenkaan välitä! Minä vaadin ...

Poincare: Herra eversti, emmehän tahdo olla keskenämme sokkosilla! Herra Wilson saakoon hyvähuudon! *Mutta hänen julistuksensa ovat saksalaislurjuksia nenästä vedettäessä täyttäneet tehtävänsä* — — niistä emme siis tahdo puhua!

Mandel-House: Minun täytyy velvollisuuteni mukaan huomauttaa: Julistuksessa mainittu *kansojen itsemääräämisoikeus... (Hillitöntä naurua.)*

Kansleri: Pidän mahdottomana ajatella, veli Mandel-House, että korkeanasteen vapaamuurariveli Wilson saattoi olla niin vähän tietoinen vapaamuurariuden suunnitelmista, että hän olisi käyttänyt tätä iskusanaa *muussa kuin ivallisessa mielessä.*

Mandel-House (kasvoiltaan punaisena): Yhtä kaikki! Hän on käyttänyt sitä Pohjois-Amerikan Yhdysvaltain presidenttinä. Sen perusteella se on tullut tähtilippua koskevaksi asiaksi. Siitä on vastattava historian edessä!

Briand: Mitä Te tahdotte? Niissä maakunnissa, jotka herra marsalkka mainitsi, asuu ylivoimaisesti ranskalainen tai ranskalaisystävällinen väestö tai ne ovat olleet ennen meidän tai jonkin meille ystävällisen kansan omaisuutta — vähintään niillä on ollut kunnia nähdä suuren armeijan läpimarssi, minkä perusteella niillä on moraalinen oikeus siihen, että Ranska pitää niistä huolta!

Mandel-House: Tietenkin — siltä näkökannalta — — —mutta minä en usko, että tarpeelliset *todistukset ...*

Lordi Grey (ottaa asiakirjasalkustaan nipun sanomalehtiä): Minulla on tässä muutamia arvossapidettyjä puolalaisia sanomalehtiä, joissa yksityiskohtaisesti todistetaan ...

Kansleri: Ajattelen, ettemme anna tämän asian kauempaa viivyttää itseämme. Veli Mandel-House

tyytyy kyllä siihen, että historiaan ja maantieteeseen niin huomattavasti perehtyneisiin kansallisuuksiin kuin ranskalaisiin ja puolalaisiin lukeutuvat miehet ovat lausuneet mielipiteensä.

Mandel-House: Epäilemättä kyllä — tottahan toki — mutta tarkoitan kuitenkin, että Reininmaa? — — Saarinmaa? — — Pfalz? —

Poincare (antaa sanomalehden amerikkalaiselle): Lukekaa päällekirjoitus tämän päivän Tempsistä. Siitä saatte huomata, että saksalaiset tilastotieteilijät ovat satoja vuosia syöttäneet maailmalle kurjia valheita! Kahdeksallakymmenellä prosentilla näiden oletettujen saksalaisten maakuntien väestöstä virtaa suonissaan gallialainen veri!

Mandel-House: Minä peräydyn väitteessäni.

Marsalkka Foch: Vaadin, että liittoutuneiden sotatoimikunnat tietenkin saksalaislurjusten kustannuksella jäävät vähintään viideksi vuodeksi majailemaan Saksaan. Niiden pitää valvoa, ettei taas, kuten kerran edellisen vuosisadan alussa, siellä ryhdytä salassa muodostamaan joukko-osastoja. Kaikenlaatuisia yhdistyksiä, varsinkin nuorisoyhdistyksiä on ankarasti kiellettävä muodoissa missä hyvänsä vaalimasta preussilaisen militarismin perinteitä. Myös epäsuora tie sellaisen sanan ja painotuotteen avulla on kaikilta saksalaislurjuksilta evättävä! Ottakaa tämä erikoisesti huomioon, herra Baruch!

Baruch: (virnistäen) En unohda mitään, en kerrassa mitään, herra marsalkka.

Kansleri: Veli Baruch on nero läpipääsemättömien pyydysten laatimisessa.

Lordi Grey: Saksalle tehtävä leikkaus on ulotettava myös sen kaikkiin siirtomaihin. Emme missään tapauksessa suvaitse, että Saksa omistaa siirtomaita. Tästä on seurauksena, ettei Saksa tarvitse vastaisuudessa kauppalaivastoaankaan, joka on luovutettava meille pienintä sillinpyyntialusta myöten! (Hyväksyvää mutinaa.)

P. Morgan: Kuka maksaa velat Amerikalle, kun te teette Saksasta elävän ruumiin?

Huutoa: Se on myöhemmän ajan murhe, herra Morgan!

— — —

ASEMAHTI

itsenäisyyden ainoa turva.

Itsenäisyytemme ainoa turva on maamme asemahti. Sitä on koetettu kuluneen kahdenkymmenen vuoden aikana kehittää. Kokonainen upseeripolvi on ottanut elämäntehtäväkseen suomalaisen armeijan perustusten laskemisen ja valtavat kansalaisjoukot ovat olleet mukana vapaaehtoisessa maanpuolustustyössä omia vaivojaan valittamatta tai niistä maksua vaatimatta. Valtio ei ole vain pystynyt näille pyrkimyksille antamaan kyllin tehokasta tukea. Itsenäisen Suomen eduskunta ei ole viettänyt ainuttakaan istuntokautta ilman, että armeijan kipeästi tarvitsemista miljoonista ei olisi kiistelty ja niistä tingitty. Valtiomme ei ole ollut valmis maksamaan sitä veroa, jota vapaa elämä vaatii. Sen vuoksi on nyt pahojen päivien uhatessa todettu, *että armeijamme on aukkoja täynnä.*

Eräs tällainen aukko on *linnoittamaton Ahvenanmaa!* Miten monta kertaa valtaherroillemme onkaan osoitettu Ahvenanmaata ja sanottu: Valvokaa, konsulit! Mutta kaikki on mennyt kuuroille korville. Konsulit eivät ole valvoneet, vaan tehneet kauppaa. Vasta sitten, kun totuus on kaikessa ankaruudessaan silmin nähtävänä, havahdutaan näkemään, että varoituksissa taisi sittenkin olla perää.

Mutta suoritettiinko pikainen korjaus? Mitä vielä! Samanaikaisesti kun muut vallat kiireesti varustautuvat mistään pykälistä ja paperisopimuksista piittaamatta, Suomen ulkoministeriön edustajat kiertelevät eri maitten hallitusten puheilla anomassa *lupaa* Ahvenanmaan linnoittamiselle. Jos syyskuun pahimpien kriisipäivien mentyä ohi olisi viety miehitysjoukot Ahvenanmaalle ja aloitettu linnoitustyö, olisi Ahvenanmaan kysymys jo kohta ratkaistu. Nyt on menetetty taas kallista aikaa ja loppujen lopuksi hoidettu asia sillä tavalla, että eräät vallat eivät ilmeisesti annakaan suostumustaan, koska Suomen ulkopolitiikka on kaikessa „puolueettomuudessaan" kerta toisensa jälkeen törkeästi sekä radio- että pikaripuhein niitä loukannut!!!

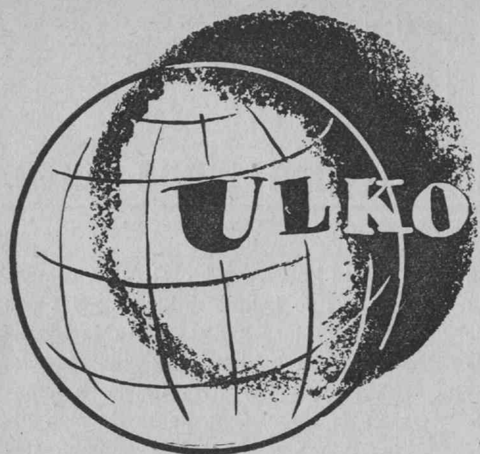
Julkisuudessa on nyt toki jo esitetty ne suuntaviivat, joita noudattaen kysymys aiotaan ratkaista. Saariryhmälle rakennettavien patterien vartioiksi aiotaan panna *Ahvenanmaalta ja Suomen ruotsalaisseuduilta* koottuja sotilaita, joita komennetaan tietysti *ruotsiksi.* Siis samoja miehiä, jotka ovat Sundblomin „marssilla" laulaneet *Ruotsin kansallislaulua* mielenosoituksellisesti, vaatineet kerta toisensa jälkeen *Ahvenanmaan liittämistä Ruotsiin* tai täällä mannermaalla tyytyväisinä hieroneet käsiään näitä uutisia lukiessaan.

Vapaussotamme päivinä Ruotsi petti Suomen Ahvenanmaalla.

Tuntuu siltä, että nyt Ruotsin kanssa laadittava Ahvenanmaan linnoittamissopimus *antaa mahdollisuuden uuteen petokseen.* Onko varmaa, että Ruotsin yhteyteen pyrkivät Ahvenanmaan separatistit käyttävät joka tilanteessa heidän huostaansa uskottuja pattereita *Suomen* hyväksi?

Kansakunnan turvallisuudelle takeita luotaessa riittää vain *ehdoton ratkaisu.*

Ahvenanmaan tiimalta ovat asiat vasta silloin oikealla tolalla, *kun sinne on rakennettu Pohjolan „hirvittävin linnoitus" ja sen vartijoiksi kerätty Hämeestä, Karjalasta, Savosta tai Pohjanmaalta tosisuomalaisia sotilaita.*

ULKOPOLIITTINEN Katsaus

Samaan aikaan kun kansainliitto on saanut tehtäväkseen punakaartien Madridista ryöstämien "tilaa ottavien" — siis sellaisten taideaarteiden, jotka eivät sopineet pakenevien punajohtajien taskuihin — vartioimisen, mihin tehtävään Geneven nakkisakki parhaiten sopiikin, — on Englanti alkanut värvätä itselleen palkkasotureita hinnalla millä hyvänsä.

Ryssätkin on aikomuksena ottaa mukaan heti kun pienet maat ensin saadaan sidotuiksi. "Lupauksia" annetaan vaikka kuinka auliisti Saksaa vastaan, mutta turhaan saamme odottaa "lupauksia" ryssää vastaan. Kaikki on näes „suhteellista" kuin Einstein-jutkun teoriat.

Samaan aikaan sotakiihoitus ylittää kaikki rajat ja kohta kai meidän patculimme uskovat, että ryssästä vähitellen tulee ihmiskunnan pelastaja.

Tätä kirjoittaessa ei vielä ole tietoa Puolan lopullisesta kannasta. Oireellista on sikäläisen isänmaan ystävän eversti Sklawek'in itsemurha. Se voi olla varoitus väärälle tielle astumisesta.

Kieltämättä on yleinen jännitys maailmassa kasvanut ja hämärät voimat työskentelevät kuumeisesti aiheuttaakseen yleisen maailmanpalon. Mutta se, joka hermostuu täällä siitä, että ryssän ystävien lukumäärä maailmassa jatkuvasti vähenee, ei ajattele suomalaisella vaan lipilaarijärjellä.

Paljon enemmän syytä on päivitellä sitä että rajamme ovat linnoittamatta, että puolustusmäärärahat tulevat liian myöhään, että kansainliittoon ja teorioihin luotettiin liian kauan ja että olemme ilman tukevaa selkänojaa itää vastaan.

Patculien nukutustaktiikka kasvaa nyt karvaita hedelmiä ja ainoa valopilkku on, että kommunismia vastaan taistelevat valtiot lujittuvat yhä lujittumistaan ja savustavat ulos koloistaan kansainväliset punahuijaussakit.

Marxilaisten oppia ei enää saarnata Espanjassa eikä Böömissä. Edellinen maa pystyi itse siivoamaan portaansa, mutta jälkimmäinen luotti enemmän ryssän ja Ranska-Englannin "lupaamaan" apuun.

Muistelkaamme vähän, miten maailmansota alkoi. Serbialaisissa vapaamuuraripiireissä järjestettiin attentaatti Itävallan kruununprinssiä vastaan. Se oli "keinotekoisen" kiihtymyksen lähtölaukaus ja pian olivat kaikki toistensa kimpussa.

Ei ole ollenkaan mahdotonta, että jälleen yritetään samanlaista alkukiihoketta. Espanjankin sisällissota alkoi Calvo Sotelon murhasta. Jos voidaan järjestää sopivalla hetkellä nykyisen hermostumisen vallitessa onnistunut tai epäonnistunut attentaatti jotain johtavaa valtiomiestä vastaan on yleinen tappelu heti sopivalla lisäpropagandalla aikaansaatavissa.

Jos esim. Lontoossa "tekijä" on "saksalainen" tai Berliinissä esim. "puolalainen" on sota samalla alkanut. Vaikka sitten jälestäpäin todettaisiinkin juonen pirullisuus, — ei tapahtunutta voida miksikään muuttaa. Tapahtumien painopiste on nyt Euroopassa. Sen huomaa m.m. siitäkin että ryssä suostui "kalastussopimukseen" Japanin kanssa ja Japani saattoi miehittää lisää saaria Ranskan ja Indo-Kiinan edustalla kenenkään estämättä.

Kun tilannetta kylmästi punnitaan, niin mistäpä Englanti nyt olisi saanut enemmän pontta taaksensa kuin Abessinian "selkkauksen" aikoina. Italia—Saksa—Japani ja ehkä Espanja ovat ennennäkemätön voimatekijä maailmassa.

Vanha John Bull on aivan selvästi "apuhakumatkalla" puolustaakseen toisten avulla maailmansodassa itselleen kasaamiaan etuisuuksia.

Tästä valtavasta voimankoetuksesta osaavat toiset hyötyä — kuten Unkari — toiset taas häviävät — jopa olemattomiin — turvauduttuaan „väärälle puolelle".

Kehoittaisimme omia "poliitikkojamme" edelleen pysymään toistaiseksi "puolueettomina" ja samalla vihdoinkin varustautumaan pahan päivän varalle, joka geopoliittisten lakien mukaan uhkaa meitä *idästä.*

Turha tunteilu ja krokotiilin kyyneleet Hailisen Lassin puolesta eivät auta eikä myöskään kansainliitto ja Rudolfin "politiikka". Suurten ristiriitojen ajat lähestyvät jälleen ja katsokaamme ettei punainen painajaisuni muutu todellisuudeksi. Ja muistakaamme, *että ryssän ystävistä ei ole meille ystäviksi.*

Paavo S.

Aktivistin mietteitä.

Kello on lyönyt, Euroopan umpisuoli on leikattu, ja nyt alkaa uusi aika, alkaa taistelu uuden suunnan ja valhedemokratian välillä. Toisella puolella ovat kansalliset voimat ja toisella puolella on — — — niin, ei muuta kuin joukko vaahdossa suin huutavia puoluepomoja, maailman vapaamuurarien ja Neuvostoliiton tukemina. Sitä, että „demokratiat" eivät tule voittamaan tätä taistelua, voimme jo edeltäkäsin pitää varmana, mutta epävarmaa on, minkälaisia apuneuvoja nämä tulevat käyttämään säilyttääkseen „johtaja-paikkansa" niin kauan kuin mahdollista. Missään tapauksessa ei voida olettaa, että nämä „demokratiat" vetäytyisivät pois välillisestä tai välittömästä bolshevistisesta hulluudestaan, kun otetaan huomioon heidän olematon omatuntonsa. Mutta myöskin tällä on selityksensä, sillä valhe isänä ja mammona äitinä ei voida ajatella muodostuvan muuta kuin yhdistelmä näistä kahdesta, sekava, likainen, valheellinen ja omahyväinen olento.

Meillä Suomessahan on „demokraattinen" järjestelmä. Kun hyökkäilee siinä löytyviä heikkouksia vastaan kansamme tulevaisuutta silmälläpitäen, niin vastataan, että tällä järjestelmällä on ikivanhat" perinteet kansamme keskuudessa ja että se on syvästi juurtunut karuun isänmaahamme. Siitä kuinka „ikivanha" tämä järjestelmä meillä on, voi jokainen keski-iän saavuttanut henkilö vakuuttautua kulkemalla ajatuksissaan muutaman vuosikymmenen taaksepäin! „Ikivanhan" „demokraattisen" järjestelmän sijasta hän näkee säätyvaltiopäivät ja säätyjä! Niinkuin jo huomautin, pitävät „demokraatit" valhetta jonkinlaisena ansiona. Sellaiset miehet, jotka eivät edes *yritä* puhua totuutta, miehet, jotka ovat *myyneet* oikeuden kuulua kansaamme ja joiden elämäntehtävänä on omakohtainen hyötyminen meidän kustannuksellamme, johtavat tänään meitä! Me julistamme heidät *kelvottomiksi* edes *kutsumaan* itseään isänmaallisiksi. Meidän maassamme ei tarvita tällaisia miehiä ja heidän *on vetäydyttävä* syrjään. Tyhjillä lupauksilla ja ahkeran valehtelemisen kautta järjestelmän sanomalehdistössä he ovat onnistuneet saamaan johtajapaikkansa. Me toteamme, että he ovat tehneet itsensä syyllisiksi *petokseen* koko Suomen sukua kohtaan ja pettäjinä heidät tuomitaan silloin, kun koko Suomen kansa on yksimielisenä kansallisen riippumattomuutensa ympärillä. Kaikesta likaisesta ja pettävästä maailmassa vievät nämä „demokraattiset" johtajat ensi sijan. Ilman minkäänlaista omaatuntoa he käsittelevät meitä omien etujensa saavuttamiseksi. Tänään me suuntaudumme sinne, huomenna tänne. Yhtenä päivänä me olemme voimakkaasti kansallisia, toisena päivänä olemme yhtä mieltä sos. demien kanssa. Kaikki tämä sentähden, että nämä „kohotetut veljet" niin haluavat. Täytyykö meillä olla tämä järjestelmä? Kuljemmeko muuten turmiota kohden? Ei! Meidän tulee rakentaa *puhdas kansallisvaltio* tämän nurinkurisen järjestelmän sijalle, joka nyt orjuuttaa meitä. Me tiedämme mitä me tahdomme. Saavuttaaksemme päämäärämme meidän on uhrattava paljon, mutta meidän *täytyy* saavuttaa se. Taistelu tulee olemaan sitkeä. Meitä tullaan kaikin tavoin painostamaan, mutta *me tulemme voittamaan*, sillä niinkuin valkeus voittaa pimeyden, tulee myös totuus voittamaan valheen.

Esimerkkinä näiden demokraattien kansallisesta mielestä mainittakoon, että Sosialidemokraatti ja muut „suomalaiset" lehdet iloitsevat siitä, että „Suomen kansa" lähettää omaisuuksia — — Espanjan hätääkärsiville! Onko tosiaankin totuuden- ja oikeudenmukaista, että *kansamme* tahtoo lähettää suuria rahasummia kaukaiseen maahan, kun samanaikaisesti *meidän* rajaseutujemme asukkaat kärsivät sanomatonta puutetta. Mistä meidän rajaseutumme asukkaat tulevat saamaan apua? Espanjasta ehkä? Meidän *oman* kansamme jäsenet tarvitsevat *ensiksi* sen avun, jonka voimme heille antaa. Meihin verisitein sidottuja kansalaisia sorretaan myös Venäjällä ja muualla meidän maamme rajojen ulkopuolella. Herrat „demokraatit"! Miksi te ette yritä poistaa *näitä* huutavia vääryyksiä? Vääryyksiä, jotka meillä olisi *velvollisuus* korjata. Espanjaan me sitävastoin kyllä lähetämme rahoja! Nyt täytyy jokaisen rehellisen suomalaisen sanoa teille vain pari sanaa: riittää jo! Tarpeeksi kauan te olette koetelleet hyväntahtoisuuttamme. Nyt tulee sovituksen aika. Meidän kansamme ei ole ehkä niin voimaton kuin te luulette. Rankaisematta te ette pilkkaa oikeustuntoamme, muistakaa se! Me tulemme vapauttamaan itsemme teidän hajoittavasta puoluevallastanne. Kaikesta kullastanne huolimatta tulette huomaamaan, että *te ette osta Suomen kansaa!* Meidän isänmaallisuutemme ei ole kullassa, niinkuin teidän. Me emme ole sidotut joihinkin kansainvälisiin suurhuijareihin, maailmanvapaamurariuteen, tai muuhun sellaiseen. Me olemme ainoastaan sidotut *omaan kansaamme* ja me toimimme ainoastaan suomalaisen kansakunnan paras silmiemme edessä, ilman että me voimakkaimmassakaan mielikuvituksessamme lähettäisimme raha-apua „Espanjan hätääkärsiville", juutalaisille pakolaisille tai muille sellaisille, ei ainakaan ennen kuin olemme auttaneet itseämme. On jo aika että te jätätte johtajapaikkanne ja siten teette tilaa miehille, jotka toimivat ainoastaan *Suomen* paras silmäinsä edessä. Niin asian kuitenkin pitää olla.

B. S,

Rima putosi taas.

Hämeenlinnan raastuvanoikeus antoi äskettäin päätöksensä siellä vireillä olleessa "puserolain" rikkomisjutussa, jossa syytettyjen penkillä istuivat *Pentti Koskenala Jaakko Juppala* ja *Lasse Hyppönen.* Syyttäjä väitti, että Vanajan mustapaitaleirin osanottajat olivat Hämeenlinnaan tekemänsä retken yhteydessä esiintyneet IKL:n järjestöpukuun pukeutuneina.

Oikeus *hylkäsi syytteen* toteennäyttämättömänä.

Ote ei taaskaan pitänyt!

KALLIS NUORISO.

Oi, kaunis kallis nuoriso
ajat ankarat sorrannan muista!
Oli oikeus, lait, valat poljettu jo,
kävi kuiskinta karkoitteluista.
Moni mietti: 'kai kaikki jo mennyttä lie!'
Kävi sorranta pettäen, piesten.
Vaan uskoen usvassa aukeni tie,
tie nuorien sankarimiesten.

Oi, kansani kallis nuoriso,
isänmaasi sait kauniin ja armaan.
Vapauttasi nauttien muistatko
sinä myös sodan kauhean karmaan,
kivääreihin kun kirjat vaihdettiin,
ei säälinyt säilä, ei luoti,
yhä taisteltiin, yhä voitettiin,
veri hehkuen hangelle vuoti.

Oi, kansani kallis nuoriso,
jalot, urheat uhrit nähden
asein puhtain — kun tarvis on — tahdotko
näin taistella maasi tähden?
On Herralta uskallus urhokkain.
Älä parhainta koskaan kiellä!
Isänmaamme saa voiman ja onnen ain,
vain oikeuden, valon tiellä.

Oi, kansani kallis nuoriso,
yhä muista myös: käy sota varhain,
sota sielusta — Taistella tahdotko?
Tie voittajan on osa parhain!
Moni saavutti kunnian korkeimman,
kun pilkka soi, sai peto niellä,
moni riensi myös äärihin maailman,
kävi taistoihin rakkaustiellä.

Oi, kansani kallis nuoriso,
miten korkeinta valvoen vaalit?
Myös taivaisen seppeleen tahdotko
ja saavuttaa kirkkaimmat maalit?
Sit' ei saa pakoretkillä pelkurien,
vaan taistelutannerta käyden
kera Kristuksen — Sankarin ihmeellisen
ken saa tämän voiton täyden?

ENSIO PORIO.

PETOSTA.

Puolue-elämän kykenemättömyyttä isänmaamme asiain hoitoon todistaa ennen kaikkea yhä vielä ratkaisematon rintamamiesten eläkekysymys.

Jo se, että vapaussoturien avustusasia tuli aktuelliksi vasta itsenäistymisemme 20-vuotismuistojen lähestyessä, osoittaa, että vapauden perinteet eivät ole olleet valtioelämästämme vastaaville piireille rakkaat. Kaksikymmentä vuotta saivat lukuisat rintamamiehet ja heidän perheensä nähdä nälkää, palella, kulkea vainottuina työmaalta työmaalle ilman, että tämä hätä millään tavalla puoluepoliitikkojen omiatuntoja rasitti.

Vapaussotamme päättymisen 20-vuotisjuhliin Helsinkiin oli 16. 5. 1938 saapunut maan eri puolilta useita kymmeniä tuhansia rintamamiehiä. Näitten kanta avustuskysymyksessä tiedettiin ehdottomaksi ja se pakoitti puolueketut hetkiseksi ajattelemaan eläkeasiaa. Vapaussoturien myötätunnon ostamiseksi hallitusherrat vakuuttelivat, että eläkekysymys hoidetaan! Suuressa stadionjuhlassa ilmoitti muistaaksemme Vapaussodan Rintamamiesten Liiton puheenjohtaja: On saatu takeet siitä, että hallitus hoitaa eläkeasian! Näki selvästi, että tämä antoi toivoa monelle toivonsa menettäneelle. Saihan puheesta sen käsityksen, että hallitus oli antanut *sanansa* siitä, että rintamamiesten ei tarvitse enää kärsiä puutetta ja elää kurjuudessa.

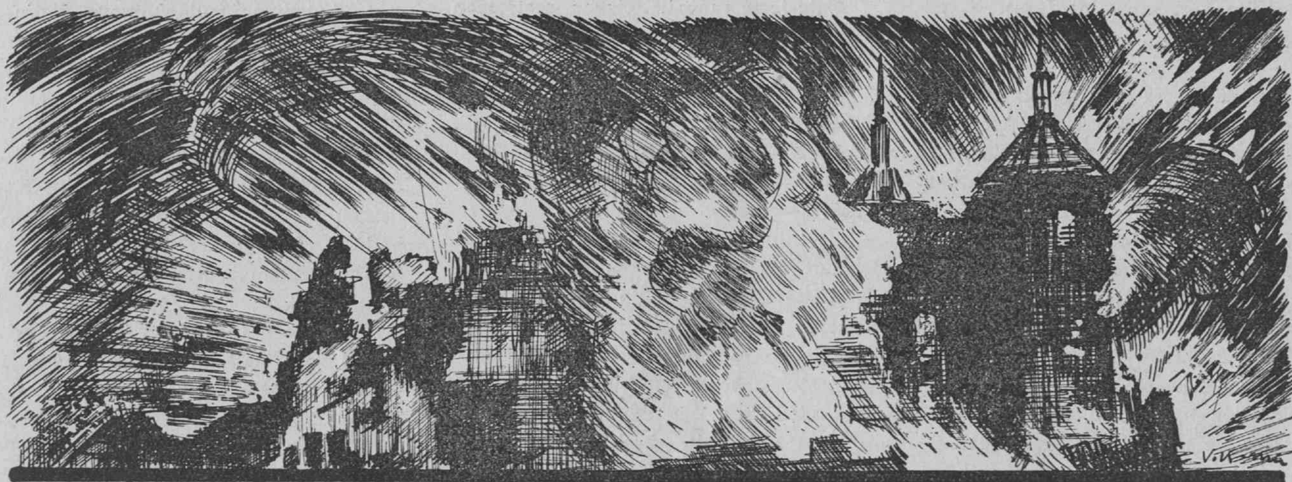
Vapaussoturit palasivat tyytyväisinä kotiseuduilleen. Olihan saatu *lupaus!* Härkävaunuilla vietiin heidät kiireesti pois pääkallon paikalta, jotta kaupankäynti kansamme kalleilla arvoilla voisi taas alkaa.

Mutta miten on lupauksen laita?

— Se on tänäkin päivänä vielä lunastamatta! Vain rikkaitten pöydiltä pudonneita muruja on rintamasotilaille heitetty, mutta se ei riitä ratkaisuksi. On käynyt ilmi, että toukokuun suuret lupaukset olivatkin vain petosta, joita ei oltu todeksi tarkoitettukaan. Tai jos silloin tarkoitettiinkin, niin myöhemmin on toteltu punaisen nyrkin voimakkaita iskuja.

Kuvaavaa on myös se, että meillä valtiovallan toimesta lakkautetaan sellainen järjestö, *jonka nuorison eräs toimintamuoto on ollut avustusten kerääminen rintamamiehille!*

Vapaussodan päätyttyä puoluepolitikoitsijat lupasivat rintamamie-

Jonni Korpela:

TOLEDON KUKKA.

(Jatkokertomus.)

SENJOR JONNI, TULEE SOTA!

Kättäni kirveli vieläkin.

Joukko Toledon punikkeja oli yrittänyt muun työn puutteessa käydä minuun käsiksi, mutta annoin niille kolmen minuutin erän nyrkkeilyopetusta ja miehet luikkivat carambaansa hokien lähimmän nurkan taa, jonka jälkeen minä menin ylitsekuohuvia tunteitani lauhduttamaan viinikellariin, jossa Alcazarin vanhan linnan kadetit usein viettivät iltaansa aitoespanjalaisen tunnelman vallassa.

En ollut outo talossa, sillä jo kolme ehtoota olin istunut sen suojissa Toledossa asumani kahden viikon aikana.

— Senjor José — mikä on synkistänyt nuoren muotonne? sanoin nurkkapöydän ääressä murjottavalle kadetille.

— Vai onko donna Dolores kauniine tanssijatarsäärineen taas ollut huikentelevainen? jatkoin ystävällisen ivallisesti.

— Istu alas — senjor Jonni — niin kerron!

Tein työtä käskettyä, istuuduin ja jäin odottamaan luvattua selostusta. Nuori kadetti murjotti yhä ja minä en voinut olla ihmettelemättä sitä muodonmuutosta, joka iloluontoisessa veitikassa oli tapahtunut. Toledoon tuloni jälkeisenä iltana tapasin Josén ensi kerran ja tulin silloin rehdin näköiselle kadetille tehneeksi pienen palveluksen, jota tämä ei vieläkään näy unohtaneen. Enhän toki voinut sietää, että ryhmä otsatukkaisia moskoviitteja olisi piessyt nuoren ja lupaavan upseerinalun.

— Senjor Jonni! sai José vihdoin lausutuksi.

— *Senjor Jonni, tulee sota!* jatkoi hän hetken vaitiolon jälkeen.

— Tuntuu siltä, vastasin vaisusti.

—Pedro Moscardo — everstin poika — kertoi salavihkaa uutisen ja epäilen, että jo pian Toledon vanhan linnan muurit peittyvät Espanjan poikien punaiseen vereen. Calvo de Sotelon raadeltu ruumis huutaa kostoa ja Espanjan vapaus odottaa pelastajaa. Joka ilta kaikuu Passionarian — Intohimon kukan — ääni radiossa kuin järkensä menettäneen raivottaren. Ja Madridin punaisen pormestarin pää tuntuu menneen kokonaan sekaisin. Elämä maassa muodostuu helvetiksi, ellemme nouse. — Katso noitakin apaasheja tuolla ovensuussa. — Vaanivat vaan hetkeä, jolloin kadetit katoaisivat yksitellen yöhön ja saisivat kiiltävän tikarin lapaluittensa väliin.

Josén näin puhuessa joku nykäisi häntä hiasta ja suhkaisi korvaan, ettei lähin moskoviitti kuulisi:

— Kaikki kadetit linnaan — everstin määräys! — Kerääntytään Zocodovertorille, josta poistutaan suljetussa, että punamiliisit eivät voi yllättää.

Näin kuinka Josén silmät välähtivät kuin kauhavalaisen puukon terä auringonpaisteessa.

— Se alkaa, senjor Jonni, se alkaa nyt!

---

hille paljon. Lupaus ei pitänyt! Kaksikymmentä vuotta myöhemmin annettiin taas juhlallinen vakuutus. Sitäkään ei ole lunastettu! *Koko itsenäisyytemme aikainen puoluepolitiikka on ollut yhtäjaksoista, suurta petosta, jonka kohteena on ollut vapaussodan rintamamies ja hänen aatteensa.*

Kauanko se saa jatkua?

Ja lyöden kantapäät yhteen edessäni tarttui hän käteeni ja sitä puristaen loihe lausumaan:

— Kiitos — suomalainen senjor — siitä ystävyydestä jota olen saanut nauttia. — Viva Espana!

Viimeisiä sanoja lausuessaan nosti hän kätensä fascistiseen tervehdykseen.

— Viva Espana! vastasin tahallani niin äänekkäästi, että lähin apaashi sen varmasti kuulisi.

Minäkin näet vainusin sotaa.

José teki sotilaallisen käännöksen kuten Espanjan armeijan tulevalle upseerille sopiikin ja viittasi toiset toverinsa mukaan ja poistui iltaan.

Minä puolestani löin oikean käden koukun sen punapenteleen leukaan, joka yritti poikia seurata ja mies lysähti lattiaan kuin rukkanen.

Yllättävän tempaukseni johdosta rauhallinen ravintolaelämä hieman häiriintyi ja minä katsoin parhaaksi vetäytyä selkä edellä ulos koko ajan tuolinjaloilla ahdistaen päällekäypiä punikkeja.

Päästyäni kadulle häivyin nopeasti takaa-ajajien näköpiiristä ja valitsin nyt kahvinjuontipaikakseni Café Suizon, jossa vietin loppuillan viihtyisää espanjalaismusiikkia kuunnellen.

Kellon näyttäessä puolta yötä aloin paluuni vaatimattomaan hotelliini. Kaduilla oli vielä levotonta elämää, vaikka kunniallisten ihmisten pitäisi jo olla yöpuulla ja toledolaiset tuntuvat pitävän itseään hyvinkin kunniallisena. Kapakkojen melu kantautui korviini, jossain hoilattiin „Internationalea" ja Zocodover-torilla — lyhtyjen alle kerääntyneelle joukolle — piti joku bolshevistista kiihoituspuhetta. Mieleni teki myös sanoa sanani, mutta jätin sen kuitenkin, sillä olen aina tahtonut välttää turhia tappeluksia.

Päästyäni pois kaupungin keskustasta muuttui ympäristö hieman rauhallisemmaksi ja minä sain hyvää aikaa miettiä omaa asemaani. Vihaan tunteellisuutta, mutta mitään en sille voinut, että kotoiset muistot palasivat mieleeni. Mahtaa olla Viipurin nyrkkeilijäin harjoitushuoneessa nytkin touhua. Tokkopa muistanevatkaan minua, josta piti tulla raskaan keskisarjan mies Berliiniin, ellei ... No niin, hiiteen surulliset muistot! Toinen mies astuu olympiakehään sijastani ja Reskon Vallen treenaus on mennyt hukkaan, ellen nyt tarkoita näitä pieniä amatööritappeluita täällä ...

Yö oli lämmin, Tajon laakso huokui kosteutta, kumpujonot häämöittivät kaupungin porttien ulkopuolella, eräästä avatusta akkunasta kuului tulista laulua ...

Tajo-joen rannalla olevan asetehtaan ikkunoista loisti valoa ja pihoilta kuului huutoja.

— Caramba, punamiliisi varustautuu, noiduin vielä ennen hotelliin menoani.

JALKAKAMPPI CAFE SUIZASSA.

— Senjor Jonni, senjor Jonni! Herätkää!

Hotellinemännän hätäinen ääni herätti minut aamulla auringon paistaessa jo täydeltä terältään. Sain kuulla kummia asioita: Eversti Moscardon upseerit olivat illalla saapuneet asetehtaaseen, sanoneet saaneensa Madridista määräyksen viedä aseet ja ammukset pääkaupungin punaisille, koska Franco oli noussut kapinaan. Kaikki oli lastattu autoihin ja karavaani oli lähtenyt liikkeelle ja ajanut — Alcazariin!

Suomalainen taistelijavereni alkoi ailahdella suloisesti ja pukeuduin sekä poikkesin kaupungille.

Café Suizo oli kuin muurahaispesä. Kaduilla kulki punaisia partioita ja kiväärinlukot loksahtelivat kaikkialla. Kansallinen väestö on siirtynyt linnan muurien suojaan. Muutamassa kauppapuodissa mellakoi punaisia sotilaita ja synkkään kaapuun pukeutunut nunna puikkelehti seinävierustoja pitkin yrittäen välttää patrulleja.

Kuljeskelin koko päivän joutilaana kadulla. Minulla oli vielä joukko pesetoja taskussa, joten finanssivaikeudetkaan eivät vaivanneet.

Illan lähestyessä istuin taas Café Suizossa ja seurasin huvitettuna miliisimiesten sadattelua. Franco ja Moscardo noiduttiin Gehennan kuumimpaan pataan, joku nimitteli myöskin asetehtaan työläisiä tolvanoiksi, koska nämä olivat antaneet fascistiupseerien vetää itseään nenästä.

Kahvilassa oli sitten eilisen tapahtunut täydellinen vallankumous. Entinen isäntä oli upseerien suosijana viety vankilaan ja entiset taiteilijat niinikään saaneet eron. Nyt esiintyi lavalla tulipunaiseen pukuun puettu tanssijatar, jonka selkään oli tatuoitu sirppi ja vasara. Myös yleisö oli muuttunut. Kadettien paikat olivat nyt miliisimiesten hallussa, falangistimarssin sijasta kajautteli kaupungin irtolaisväki nyt „kansainvälistä".

Tunkkaiseen ilmapiiriin kyllääntyneenä maksoin laskuni ja aloin poistua. Noustessani loin katseeni kohti oviaukkoa ja näin mustaan huntuun kääriytyneen naisen, joka hätääntyneenä pälyili saliin. Senjoritan silmät huomasivat myös vähäpätöisen persoonallisuuteni ja pysähtyivät tähyämään minua.

— Katso Andrés, hän on tuolla!

Takanani istunut miliisimies oli lausunut nuo sanat ja ne saivat hunnutetun senjoritan vavahtamaan. Miliisimiehet karkasivat pystyyn ja yrittivät ovelle, mutta minun jalkani sattui eteen ja toinen mies kaatui pitkin pituuttaan lattialle ja saappaani korko piti huolen siitä, että hän ei ensi minuuteilla noussutkaan. Toinen tovereista pääsi kuitenkin edelle ja sänttäsi hätääntyneen senjoritan perässä kadulle.

Ennenkuin ehdin käyttää nyrkkejäni, oli hän jo hälyyttänyt punapatrullin, joka lähti ajamaan takaa minua ja hunnutettua, jonka otin armolliseen suojelukseeni.

Sen verran sain etumatkaa, että kerkesin pakkolunastaa lähitalon edessä olleen moottoripyörän — luultavasti jollekin miliisimiehelle kuuluneen — ja siepata senjoritan taakseni, kun patrullin

KUVA-ARVOITUS.

Mitä Holsti teki Moskovassa?

(Vastaus siv. 136.)

askeleet jo kumahtelivat. Se tuli kuitenkin myöhään, sillä moottori hyrräsi jo täyttää vauhtia katua alas ja kun miliisimiehet kaiken lisäksi ampuivat kuin ryssät, olimme pian näkymättömissä. Minä työnsin moottorin lähimpään porttikäytävään ja katosin neidon kanssa syrjäkaduille.

— Kiitos, senjor, huohotti suojattini ja minä rohkenin tukea häntä.

— He vihaavat teitä, senjorita . . .

— He *tappaisivat* minut jos vain käsiinsä saisivat. — Viekää minut Alcazariin, pyydän, rukoilen . . .

Hänen näin sanoessaan valahti huntu alas ja näin edessäni kaunottaren kasvot ja ennen kaikkea epätoivoisina minuun vetoavat silmät.

Siksi nyökkäsin innokkaasti.

— Talaveran tien varrella olevalla hautuumaalla auringon laskiessa, senjorita, ehdin sanoa ja sitten hän pakeni juoksujalkaa.

Hyräilin puikkelehtiessani syrjäkatuja hotelliini:

„— Melperi meni sotahan
ja jäi sinne taistelemaan . . ."

Café Suizoa kuitenkin kartoin — lukija arvannee miksi!

HUNTU LASKEUTUU.

Kuolleet eivät puhu. Siksi oli Talaveran tien varrella olevalla hautuumaalla hiljaista. Aurinko oli jo laskenut ja minä istuin kivellä, jonka alla lepäsi ikuista untaan joku espanjalainen aatelismies armollisen rouvansa vierellä. Kuolinvuodeksi oli kiveen kaiverrettu 1897. Kunnia heidän muistolleen!

Puoli tuntia olin odottanut, kun jotain tuntui liikkuvan kiviaidan luona. Hiivin sinne ja sylkäisin, sillä suuri, musta kissa lähti juoksuun ja loikki poikki Talaveran tien kohti kaupunkia.

Taas odotin puoli tuntia ja sitten hän tuli — hunnutettuna taas. Hän tarttui minua kädestä ja kuin kummitukset pujottelimme hautapatsaitten välissä, poistuimme kalmistosta varovasti ja aloimme samota yhdessä päämäränämme Alcazarin vanha linna.

— — —

Vihollinen ei silloin vielä ollut vetänyt ketjujaan kiinteäksi renkaaksi linnan ympärille ja siksi pääsimme sen porteille. Uloimmat etuvartijat tiuskasivat:

— Tunnussana!

— *Viva Espanja!* — karjaisin umpimähkään, mutta tajusin pian erehtyneeni, sillä joku komensi ampumaan ja kiväärien suutulet valaisivat pian maisemaa leimauksittain ja me paiskauduimme maahan.

Nyt tuli hetkiseksi hiljaista ja ehdin todeta, että hunnutettu nainen vierelläni oli myös pelastunut hengenlähdöltä.

— Kuka siellä, karjasi joku ja minusta ääni tuntui tutultua.

— Ystäviä, vastasin.

— Nimenne ja asianne ,tiedusteli sama tuikea mies ja nyt olin varma asiasta,

— Hei José, anna niitten laskea tuliluikkunsa, huusin vastaan.

— Suomalainen senjor! kuului hämmästynyt ääni ja me pääsimme onnellisesti vartijain suojaan.

Meidät vietiin linnan pihalle ja minä käännyin seuralaiseni puoleen ja koreasti kumartaen sanoin:

— Jonni Korpela, suomalainen, nöyrin palvelijanne, senjorita!

Sitten hän antoi hunnun laskeutua ja keski-ikäisen, arvokkaan rouvat kasvot olivat edessäni.

Peräännyin pari askelta, tein kumarruksen ja koetin kätkeä hämmästykseni kankean kunnioituksen ilmeen alle.

Samassa joku kapteeni saapui paikalle ja rouva heittäytyi ilosta huudahtaen tämän syliin.

Minä katsoin itseni tarpeettomaksi ja vetäydyin syrjään. En kerta kaikkiaan ymmärtänyt, miksi Café Suizon kaunotar oli houkutellut minut kuljettamaan kapteenin rouvan linnoitukseen.

Kun kapteeni oli rientänyt minua kiittämään, vietiin minut esikuntaan, jossa sitouduin uskolliseksi taistelijaksi Alcazarin kuolemanpataljoonaan.

Vaikka järkeni onkin normaalia terävämpi, en pystynyt ratkaisemaan muutamaa kysymystä. Olin ymmällä.

(Jatkoa seur. numerossa.)

Hiipinän pääsiäinen.

**Taivaitten Herra, alhossa meitä auta.
Ulkona siellä elämä sarastaa.
Täällä on valmis kuolevan heimon hauta.
Meidät on elävältä jo niellyt maa.**

**Baabelin virtain partailla muinoin kansa
ikeensä alla huokaillen tuskissaan
uskalsi sentään soitella harppuansa,
uskalsi laulaa rakkaita laulujaan.**

**Täällä on mykkää. Pyövelin kylmä luoti
sävelen tappaa huulille laulajan.
Paljon jo verta Hiipinän hankiin vuoti,
— sivuja riittää kirjassa kuoleman.**

**Siellä on kevät. Koivikot punertuvat,
teeri jo laulaa hohteessa huhtikuun.
Täällä on talvi, Golgatan kauhunkuvat,
elämä täynnä varjoja ristinpuun.**

**Kaukana jossain juhlivat pääsiäistä.
— Täällä on arki, raippoja virsi soi,
Vavisten väistää ihminen lähimmäistä?
orja on orja, pyöveli tulla voi.**

**Täällä on hauta, kuoleman nielu syvä;
täällä on poissa rakkaus ihmiseen.
Kohta on heimo hyljätty hiljentyvä,
kulkeva poikki Manalan kylmän veen.**

**Kohta on umpeen mullattu hauta jäinen,
heimo on noussut alhosta orjuuden.
Silloin on, Herra, Hiipinän pääsiäinen,
silloin on aika helistä harppujen.**

VAALINUOTTIA

laskevat puolueet parhaillaan. *Maalaisliittolainen* eduskuntaryhmä kävi kyselemässä *maalaisliittolaiselta* maatalousministeriltä, milloin *maalaisliittolaismarxilainen* hallitus aikoo toden teolla ryhtyä ajamaan talonpojan asiaa. Maalaisliiton eduskuntaryhmään kuuluva maatalousministeri vastasi eduskunnassa maalaisliiton ryhmän kysymykseen.

Sosialidemokraattinen eduskuntaryhmä taas kyseli siihen itseensä lukeutuvilta ministereiltä työläisten asiaa.

Viimeksi ovat hallitusrintaman edustajat kysyneet hallitusrintamaan kuuluvalta ministeri *Erkolta*, kuinka on Ahvenanmaan linnoitusten laita ja Erkko vastasi tovereilleen eduskunnan pöntöstä.

Kolme vaalikomediaa on jo eduskunnassa siis ehditty tällä haavaa näytellä. Ministerit ovat ryhmiensä kokouksissa päättämässä, että heidän luokseen saapuu lähetystö, johon he antavat sovitut vastaukset. Hyvinhän se käy kun kysyy itseltään ja itse antaa itselleen vastauksen!

Sellaista on n.s. kansanvalta!

„RIKOLLISTA RUNOUTTA".

Muuan kansakoulupoika — alaluokilla oleva — sai „marraskuun manifestin" tultua julkisuuteen runollisen innoituksen ja sepitti säkeet, jotka seuraavassa julkaisemme:

„Herra sisäministeri
silmiänsi siristeli,
nousi aamulla varhain,
luuli olevansa
miehistä parhain."

KOULUHALLITUKSEN TEILTÄ.

Kuopion mustapaitaosaston johtaja, opettaja *Lauri Liljavirta* sai äskettäin kouluhallitukselta muistutuksen "opettajalle sopimattoman esiintymisen vuoksi koulun ulkopuolella" ja tarkoitettiin tällä hänen toimintaansa kansallisen nuorison hyväksi.

Mistä saakka isänmaan asiasta nuorisolle puhuminen ja sen puolesta työskenteleminen on tullut "opettajalle sopimattomaksi", — arvoisa kouluhallitus?

SENSUURI VOIMAAN!

Joku aika sitten luimme lehdestä uutisen, jonka mukaan „kansanvallan itsepuolustusmiehet" eivät vieläkään tunne itseään turvatuiksi, Täytyy saada aseita „demokratialle" ja siksi ehdotetaan, että puhelimien kuuntelu ja kirjeitten avaaminen tehtäisiin lailliseksi. Tämä sensuurioikeus annettaisiin poliisille ja olisi sillä valta sovelluttaa sitä kaikkiin sellaisiin henkilöihin, joita se epäilee „rikollisiksi"!

Meillä ei puolestamme ole mitään sitä vastaan. Helpottaahan se esim. valtiollisen poliisin työskentelyä. Ei tarvitse harjoittaa *salakuuntelua,* vaan voi suorittaa sensuurin *aivan laillisesti.* Ja onhan sensuurioikeus muutenkin tuiki välttämätön *kansanvallan itsepuolustuskeino.* Sen avulla päästäisiin lopulta käsiksi esim. siihen poliittiseen villitykseen, joka koululaisten keskuudessa vallitsee. Alistettaisiin vain kaikkien fascistiksi rikollisiksi epäiltyjen koulupoikien ja -tyttöjen kirjeet tarkistettaviksi riippumatta siitä, mille hajuvedelle ne tuoksuvat. Ja päälle lyötäisiin mahtava punainen leima: *Sensuuri.*

Silloin vasta elettäisiin *tosikansanvaltaisessa* maassa!

"IRLANNIN TASAVALTALAINEN ARMEIJA".

Lontoossa on annettu tuomio oikeusjutussa yhdeksää irlantilaista terroristia vastaan, jotka ovat toimeenpanneet ensimmäiset räjäytykset tässä kaupungissa. Yksi syytetyistä, Mason nimeltään, jota luullaan „Irlannin tasavaltalaisen armeijan" päälliköksi Englannissa, tuomittiin 17 vuodeksi vankeuteen. Muut syytetyt tuomittiin 5—15 vuodeksi vankeusrangaistuksiin, lukuunottamatta yhtä, joka oli tunnustanut syyllisyytensä ja tuomittiin vain 1 ½ vuodeksi vankeuteen. Syytetyt kuuntelivat tuomion lukemista seisaallaan liikkumattomina käsivarret ristissä. Toinen toisensa jälkeen he pyysivät, että tuomioon merkittäisiin heidän oikeat nimensä, koska he kaikki esiintyivät Englannissa salanimisinä eikä poliisi ollut pystynyt heidän oikeita nimiään paljastamaan.

KUVA-ARVOITUS.

Vastaus: Kilisti ryssän kanssa shamppanjalaseja.

Poliittinen tietopeli.

(Vastaukset.)

1. Maaliskuun 28 pnä. 2. Aprillipäivänä. 3. Hacha. 4. Ryssän maa amerikkalaisten lausuntojen mukaan. 5. Englantilainen Hudson. 6. Koska ryssä vaati Suomelta eräitä alueita. 7. Lassi Hiekkala. 8. Vaaditaan sen poistamista koulujen opetusohjelman pakollisten aineitten joukosta. 9. "Poliittisiksi hätäaputyöläisiksi." 10 Kenraali Oesch. 11. 500.000:—. 12. Armeijan ja sk-järjestön demokratisointi. 13. Artturi Leinonen. 14. Vapaamuurariveli Aamos Andesson. 15. Sulki rajan ja kaikin tavoin yritti vaikeuttaa vapaaehtoisen armeijan taisteluja.

MAAKUNTAIN SANA

"Kuinkahan monta lumipukua minäkin olen valmistanut", sanoi äitini, kun jääkärimarssin sävelet kaikuivat vielä korviimme ja edessämme näimme lumipukuisten rivistöjen marssivan taistelukentillä Suomen vapautta kohti.

"Mihin sinä niitä olet neulonut", kysyin. Ja äiti kertoi: "Aunukseen niitä teimme. Minä jouduin leikkaamaan kaikki lumipuvut, jotka paikkakunnallamme tehtiin, ja yhdessä kylän naisten kanssa neuloin niitä. Kangas pantiin viisikertaisena pöydälle, sitten asetettiin kaavat kankaalle ja niin tuli viiden lumipuvun aineet leikattua aina samalla kertaa. Niillä oli kiire ja niitä piti tehdä paljon."

Äidin valmistamia pukuja aunusretkeläisten yllä! Se oli jotain suurta mielestäni. Silmäni tahtoivat väkisin kostua. Keitä he olivat, jotka tarvitsivat Aunukseen lumipukuja, tietää jokainen mustapaita. Suomen nuorukaisia ja koulupoikia he olivat suurimmalta osaltaan. Auran kurjesta, koulun penkiltä ja työmaalta he olivat lähteneet. Sisäinen pakko heidät sinne vei, eikä mikään maailmassa olisi saanut pysymään heitä kotona, kun suuri osa isänmaata huokasi sortajan vallan alla. Yhteiset olivat heidän ilonsa ja surunsa. Sama oli heidän päämääränsä. Eikä kukaan kysynyt, oltiinko kotoisin köyhistä vaiko rikkaista oloista. Kaikki olivat kotoisin Suomesta ja kaikki olivat lähteneet luomaan suurta Suomea.

Moni heistä jäi viimeiselle matkalleen ja sai sankarihautansa koskemattomassa korvessa. Sitä ennen valui heleä sydänveri valkean lumipuvun rintapieleen. Jäntevistä käsivarsista loppuivat voimat kiväärin pudotessa hankeen. Ja kirkas katse sumeni pakkasyössä näkemättä milloinkaan Karjalan aamun koittoa. Niin kattkesi Aunuksen metsissä monen sankaripojan elämä. Yllä oli Suomen naisten neulomat puvut, sotilasrepussa oli kotoinen leivänpala sekä äidin mukaan laittama Uusi Testamentti. Mutta ketään ei ollut sitomassa avonaista haavaa eikä lievittämässä kuoleman tuskia. Ja aseveljet ovat kertoneet: "Valituksen sanaa emme heidän huuliltaan kuulleet."

Mustapaitasisko! Koittaa kerran se päivä, jolloin veljemme pyytävät: "Tehkää meille lumipukuja Aunukseen! Niillä on kiire! Osaisitko silloin ryhtyä niitä valmistamaan? Osaatko leikata ja osaatko neuloa? Voit ehkä hymyillä näille kysymyksilleni. Mutta ellet ehdottoman varmasti osaa, on sinulla vielä aikaa opetella. Sidetarpeitakin sinulta voidaan pyytää, mutta tuskin koskaan kuulet tällaista: "Lähde auttamaan meitä, kun tarvitsemme sairaanhoitoa." Kuinka sinulle niin voitaisiinkaan sanoa, ellet omaa tarvittavaa koulutusta. Mutta sinä voit vielä sen hankkia jos tahdot. Se riippuu aivan itsestäsi. Jos neulot varusteita, kuulet ehkä joskus, kuinka vihollisen luoti lävisti neulomasi lumipuvun. Jos taas lähdet kenttäsairaalaan, näet, kuinka sama luoti lävisti nuoren ruumiin. Kumpainenkin työ on yhtä välttämätöntä. — "Yli pauhun kenttien hurmeisten päin nousevan Suur-Suomen rantaa" — kaikuu tänä päivänä mustapaitanuorison suusta. Sekin lähtee kerran Aunukseen lumipukuarmeijana. Saisinpa minäkin silloin olla siellä, missä monen sotilasnuorukaisen ohimoille painetaan Karjalan kruunu; se joka ei ole kultaa, vaan joka on paljon kalliimpaa — valkoista sideharsoa verihaavan ympärille!

Kirsti Maaperä.

Kirjallisuutta

AJANKOHTAISTA HISTORIAA.

J. O. Hannula: ESPANJAN SISÄLLISSOTA V. 1938. Jatkoa tekijän vuosi sitten julkaisemalle kirjalle "Espanjan sisällissota vv. 1936—1937". Havainnollisin kartoin esitystään tukien everstiluutnantti Hannula selostaa sodan vaiheita ja antaa samalla mielenkiintoisia tietoja niistä uusista kokemuksista, joita tässä sodassa on saatu viimeisimpien ja uusimpien sodankäyntivälineiden tehosta. Kirjan hinta on 12 mk. — Otavan kustantama.

NUORISOLLE.

John Mackworth: MAATORPEEDON SALAISUUS. Nerokas rikollinen on keksinyt ihmeellisen maan alla kulkevan torpeedon ja suorittaa sen turvin peloittavia tihutöitä, kunnes kaksi reipasta nuorukaista hänet paljastaa. Romaani on kuvitettu ja kuuluu sarjaan "Seikkailujen maailma". Hinta sid. 24 mk. — Otavan kustantama.

ROMAANI VENÄJÄLTÄ.

— *Marika Stiernstedt:* SIRPALE KUVASTAA. Tunnetun ja arvossapidetyn kirjailijattaren romaani Venäjän vallankumouksesta, sellaisena kuin se heijastuu erään perheen vaiheista. Tuo perhe — tsaarinaikaisen kuvernöörin perhe — on sirpale, joka omalta kohdaltaan, omasta pienestä pinnastaan kuvastaa mahtavan mullistuksen kulkua. Romaani kuuluu sarjaan "Nykyajan valioromaaneja" ja maksaa 50 mk, nahkaselk. 65 mk. — Otavan kustantama.

Tarvaala
Loune Kalle

Seinäjoki 1939 — Lakeuden Kirjapaino